

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XXI. (XXXVII.) ÉVFOLYAM, 4. SZÁM 2026. JANUÁR 24.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT **MUNKÁSPÁRTI HETILAP**

Lesz-e polgárháború?

1046.hu

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Lesz-e polgárháború?

Ne tessék elhessegetni a kérdést! A probléma valós! A Munkáspárt még a Gyurcsány-korszak idején felhívta a figyelmet arra, hogy az ellenzék megkísérli a hatalmat választások nélkül megszerezni. Minden létező ügyben tömegeket vittek az utcára. Hergelték a hatalmat, hátha elkövetnek valamit, amire a hazai és külföldi liberális média azonnal lecsaphat.

A tiszások megjelenésével eddig kevésbé ismert elem került a politikába: a nyílt erőszak, a fenyegetés, a megfélemlítés. A Munkáspárt elsőként beszélt arról, hogy Magyar Péter kivitte a fasizmust az utcára. Minden rendezvény kísértetiesen hasonlít a nácik harmincas évekbeli gyűléseire.

A média nem nagyon harapott arra, hogy a fasizmus fenyegető veszélyéről beszélünk. A tőkés politika mást sem tud ismételgetni, csak a nyilvánvaló hazugságot és történelemhamisítást, miszerint a fasizmus és a kommunizmus egykutya. Ha nem ezt tennék, be kellene vallani, hogy a tőke, a kapitalizmus szüli a fasizmust.

Be kellene azt is vallani, hogy Magyar Péter is a kapitalizmus terméke. Magyar Pétert nem a kegyelmi botrány szülte, az csak egy apropó volt, amire az ellenzék lecsapott. A tőke konzervatív és liberális erőinek nemzetközi és hazai küzdelme vezetett ide.

No, de lesz-e polgárháború? Megnyugtatta-e a felfokozott érzelmeket az áprilisi választás, vagy a csata a választások után is folytatódik? Megtámadják-e a választás eredményét? Lesz-e hídfoglalás, blokád alá veszik-e a közintézményeket?

Az elmúlt évek folyamatai oda vezettek, hogy a magyar társadalom csak két dolog között választhat. Vagy a Fidesz, vagy a Tisza! Minden egyéb csak marginális szerepet játszik.

A Fidesz érdeke a stabilitás, a folyamatosság megőrzése. A sokesztendő kormányzati tapasztalat birtokában nyilván nem ülnek fel a provokációknak, de fel fognak lépni minden törvénysértés ellen.

Kicsi a valószínűsége, hogy a Fidesz alulmarad, ezért főleg feltenni azt a kérdést, hogy mi van, ha veszít.

Miniszterelnök úr nagyon világosan megüzente az embereknek, hogy addig vannak szociális juttatások, magasabb minimálbérek, 13. havi nyugdíjak, amíg ők vezetik az országot. Nincs is tömeges társadalmi elégedetlenség. A szakszervezetek is csendben vannak.

Persze, idővel a tömegek felismerhetik, hogy az egész politika a középosztályok felemelését szolgálja, de ők sohasem fognak eljutni a középosztályhoz. Fel fogják ismerni, de ez nem a ma kérdése.

Miniszterelnök úr minden korábbinál nyíltabb üzenetet küldött a magyarországi zsidóságnak. Magyarországon olyan biztonságban élnek, amiről nyugaton álmodni se lehet, de mindez csak addig van, amíg ez a kormány vezeti az országot. Lehetnek olyanok,

akik elégedetlenek, akik mást akarnak, de ennek az ideje sem érkezett el.

Polgárháborút általában olyanok robbantanak ki, akiknek nincs mit veszíteniük. A társadalomban sokan vannak, akik megszenvedték a rendszerváltást is és az elmúlt évtizedeknek is vesztesei. Magyar Péter őket hívta csatába: nincs mit veszíteni, döntsük meg a kormányt!

Magyar Péter vélhetően tudja, hogy ő viszont mindent elveszíthet. Gyurcsány kimenekült a közéletből. Pénze van, nyugodtan írogathat krimiket.

Karácsony Gergely Budapest főpolgármestere, egyfajta védettséget élvez: löni lehet rá, de eltalálni nem szabad. Márki-Zay Péternek sem kell izgulnia. A hódmezővásárhelyi városháza falai egyelőre megvédik.

Magyar Péternek azonban nem igen van hova bújni a vereség esetén. Kinek kell egy vesztes, aki ráadásul szemmel láthatóan klinikai eset? Nem valószínű, hogy EU-s kitaratói emigránskormány alakítására biztatná. Ez a belarusz Tyihanovszkaja esetén sem vált be. Nem lehet mindent pénzzel elérni.

Magyar Péter akkor marad meg a színpadon, ha megnyeri a választást, vagy a választás után olyan rendkívüli helyzetet provokál, ami lehetővé tenné külső tényezők, mondjuk, az EU liberális köreinek beavatkozását.

A tiszások főnöke veszedelmes provokátor, esetenként kiszámíthatatlan ellenfél, de nem vezér. Annak képzeletét magától, de nem az. A „Váltsuk le Orbánt!” projekt elég ahhoz, hogy embereket vigyen az utcára, de nem elég az ország kormányzásához. Ennek ellenére szorított helyzetében akármire képes lehet. De ez az akármilyen, beleértve a polgárháborút lehetőségét is, csak akkor működik, ha az emberek mögé állnak. A magyar emberek zöme azonban nem akar polgárháborút, még azok sem, akik nem szavaznak majd a Fideszre.

Miniszterelnök úr a legutóbbi szegedi gyűlésen kijelentette, hogy Amerika és Kína a barátunk, Oroszországgal pedig jóban vagyunk. Hát igen, ez elég biztosíték lehet az ellen, hogy bárki kívülről megkíséreljen polgárháborút kirobbantani.

Mi világosan kijelentettük: mi szocializmust akarunk, olyan társadalmat, ahol nem a pénz parancsol, hanem az emberek, a nép érdekei. Április 12-én a jelöltjeink felmutatják ezt az alternatívát. De tudjuk, hogy ma még nem ez a kérdés.

Ma az a kérdés, hogy a kapitalizmus lightosabb formája marad, békével és stabilitással, vagy ismét jönnek a liberálisok, magukkal hozva a megszorításokat, a háborút, a bizonytalanságot.

Lesz-e polgárháború? Nos, tőlünk, Önöktől, a józanul gondolkodó magyar emberektől függ, hogy ne legyen!

Az EU-csúzli nem jó az Oresnyik ellen

Kirill Dmitrijev, az orosz elnök különmegbízottja emlékeztette az Európai Unió külügyi főképviselőjét, Kaja Kallast, hogy nem léteznek olyan légvédelmi rendszerek, amelyek képesek lennének elfogni az Oresnyik rakétát. „Kaja nem különösebben okos vagy tájékozott, de még ő is meg kell, hogy értse, hogy nincs légvédelmi rendszer a 10 Mach sebességet elérő hiperszonikus Oresnyik rakétával szemben.”

Német földről indul majd a háború?

Fotó: bundeswehr.de

A NATO elindította 2026 legnagyobb katonai mozgósítási gyakorlatát, a Steadfast Dart 26 névre keresztelt hadműveletet. 10 ezer katona vesz részt. A fő gazdája Németország. A hadgyakorlat célja, hogy tesztelje a csapatok gyors és koordinált mozgathatóságának képességét, a multinacionális egységek fogadásának, felszerelésének és újbóli bevetésének gyakorlását valós körülmények között.

EU: gazdasági integráció helyett „katonai nagyhatalom”

Fotó: Európai Parlament

Az Európai Unió azon dolgozik, hogy megerősítse védelmi képességeit, és „katonai nagyhatalommá” váljon – jelentette az Euractiv, hivatkozva forrásaira. A kijelentés állítólag egy zárt ajtók mögötti ülésen, az Európai Parlamentben hangzott el, ahol Von der Leyen elmondta a törvényhozóknak, hogy az uniónak saját biztonsági stratégiát kell kidolgoznia, és hogy a Bizottság 2026-ban bemutatja ezt a dokumentumot.

Kína: az erőszak nem oldja meg a problémákat

Fotó: globaltimes.cn

Az erőszak nem oldja meg a problémákat, csak még bonyolultabbá és nehezebbé teszi őket. Bármilyen katonai kalandorkodás csak egy kiszámíthatatlan mélységbe taszítaná a régiót – mondta egy kínai diplomata az ENSZ Biztonsági Tanácsának (UNSC) rendkívüli ülésén Iránról, és felszólította az Egyesült Államokat, hogy tartsa tiszteletben az ENSZ Alapokmány céljait és elveit, hagyjon fel az erőszak alkalmazásának megszállottságával, és sürgesse minden felet, hogy tanúsítson önmérsékletet, és közösen játssza el a világ békéjének és biztonságának védelmében rá háruló szerepét.

Grönland: tiltakozás Trump terve ellen

Fotó: english.news.cn

Dániában és Grönlandon nagy tüntetésekre került sor, ahol a demonstrálók olyan szlogeneket skandáltak, mint „Make America Go Away” (Tűnj el, Amerika!), miközben az Egyesült Államok intézkedései és nyilatkozatai ellen tüntettek, és Grönland szuverenitását hangsúlyozták.

A szocik a mószerolás nagy mesterei

A szocik elmentek Brüsszelbe, hogy bemószerolják az Orbán-kormányt. „Mi MSZP-sek ...mindent megteszünk azért, hogy a közösség tisztán lássa: Orbán Viktor nem egyenlő Magyarországgal.” A szocik csak ehhez értenek. De a mószerolás nem országépítő program.

Fotó: fbcdn.net

A DK minden, csak nem baloldal

„Én olyan rendszert akarok, ami nem bízik senkiben feltétel nélkül. Ezért kell erős baloldal a parlamentbe a négy jobboldali párt (Fidesz, KDNP, Mi Hazánk, Tisza) mellé. Ellensúly nélkül nincs demokrácia. Aki meg „erős vezető” akar, az valójában gyenge országot akar” – jelentette ki Dobrev Klára, a DK elnöke. A valóság az, hogy a DK nem baloldali párt, hanem tőkés, liberális párt. Nem a kapitalizmust akarja korlátozni, csak a Fidesz helyébe akarnak ülni. Sokszor átverték már az embereket! Ne higgyünk nekik! Ne szavazz az ellenzékre!

Orbán: kimaradni a háborúból!

Fotó: miniszterelnok.hu

Nagyszabású gyűlést tartott a Fidesz Miskolcon. Orbán Viktor úgy fogalmazott, hogy ők ki akarnak maradni a háborúból, de a Tisza Párt és a DK nem. Ha a jelenlegi kormánypártok nyerik a választást, akkor marad a béke, ha ők nyerik a választást, akkor jön a háború – jelentette ki. Ők az európai háborús uszító pártszövetséghez tartoznak, ők az európai háborúpárt magyar lerakata, a Tisza Párt európai főnöke, Manfred Weber az első számú európai háborús uszító – jelentette ki.

Ruszwurm: Miért nincs értelmes megoldás a buta döntés után?

Fotó: 1.kerulet.ittlakunk.hu

Budavár ikonikus cukrászdáját, a Ruszwurmot tavaly augusztusban zárta be az I. kerületi önkormányzat azzal, hogy ősszel nyílt pályázatot írnak ki, hogy megtalálják „a legjobb csapatot, akik minőségi cukrászdát tudnak nyitni.” Meddig tőkölődnek? Miért nincs értelmes megoldás a buta döntés után?

Ezerrel nyomják a magyar-amerikai viszonyt

Budapesten tárgyalt Danial J. Lawton amerikai helyettes külügyi államtitkár. Az USA igyekszik szerződésekre foglalni mindazt, amiről a Trump-Orbán-csúcson megegyeztek. Az energetikában, a gazdaságban már rohannak a dolgok. És mi vár ránk katonai téren?

Választási együttműködésről tárgyal a Munkáspárt és A Szolidaritás Pártja

A Magyar Munkáspárt és A Szolidaritás Pártja közös közleményben tudatta, hogy megkezdték az egyeztetéseket a 2026-os országgyűlési választásokkal összefüggésben. „Közös meggyőződésünk, hogy a baloldali értékeknek – a társadalmi igazságosságnak, a szolidaritásnak és a munkából élők védelmének – ma is van létjogosultságuk az elkorcsosult kapitalizmus világában. Ennek jegyében indítottuk el a tárgyalásokat egy lehetséges választási együttműködésről.

A megbeszélések jelenlegi szakaszában elsősorban a jelöltállításra koncentrálunk, hiszen a jelöléshez szükséges ajánlások gyűjtése 2026. február 21-én elkezdődik. Jelenleg mérlegeljük az együttműködés különböző formáit, köztük az egyéni jelölések összehangolását és egy esetleges közös lista lehetőségét is” – olvashatjuk a közleményben.

A két párt minimum 80 egyéni választókerületben való indulást tűzte ki célul. „Amennyiben az ajánlás-gyűjtés sikeres lesz, a listaállítási kérdését napirendre tűzzük. Hangsúlyozzuk: a tárgyalások folytatódnak, és a közeljövőben további részletekről is tájékoztatni fogjuk a nyilvánosságot.”

A Munkáspárt Országos Elnökség ezt megelőzően konzultált a Munkáspárt megyei és budapesti elnökeivel, majd megvitatta a kérdést az Országos Elnökség ülésén. Az érintettek egyetértettek a koalíciós tárgyalások megkezdésével.

Szolidaritás Kubával

Ernesto González de la Torre, Kuba magyarországi nagykövetségének ideiglenes ügyvivője baráti beszélgetésre hívta azokat a magyarországi szervezeteket, amelyek szolidárisak a kubai nép ügyével. Felvázolta Kuba jelenlegi helyzetét, az USA gazdasági blokádját a kubai nép ellen. Megemlékezett a Venezuela elleni amerikai támadás kubai áldozatairól. Kiemelte, hogy Kuba számára fontos a jó együttműködés Magyarországgal. Elengedhetetlen a nemzetközi szolidaritás. Az idén lesz Fidel Castro Ruz születésének 100. évfordulója, ami alkalmat ad a szolidaritás megerősítésére. A rendezvényen részt vett Benyovszky Gábor, az Országos Elnökség tagja.

„Harci vezetőségi ülés” Budapesten

A múlt szerdán Kerecsi László budapesti elnök vezetésével a budapesti elnökség „harci vezetői ülést” tartott. Részletesen foglalkoztak az előttünk álló feladatok, nagy csaták megnyeréséhez szükséges elképzelések végső kialakításával, pontosításával. Felelősöket és határidőket jelöltek meg a feladatokhoz, hogy az országgyűlési jelöltállítási aláírásgyűjtés kezdetére minden rendben legyen.

A Trump-korszak ellentmondásairól őszintén

SZERZŐ: VIJAY PRASHAD

Trump elnökről csak jót vagy semmit! Nagyjából ezt sugallja a hivatalos média. Az amerikai elnöknek még olyan akciókat is elnéznek, mint a Venezuela elleni agresszió, amit másnak aligha bocsájtanának meg. Arról sem esik szó, hogy továbbra sincs béke Ukrajnában, a tárgyalásokat pedig misztikus ködbe burkolták. Ki merne ma részletes leleplezést írni arról, hogy mi is folyik Amerikában?

Vijah Prashad indiai marxista tudós, a Tricontinental Institute for Social Research ügyvezető igazgatója, a LeftWord Books szerkesztője. Szívesen tesszük közzé magyarul írását, amely az indiai Peoples Democracy idej első számában jelent meg. (<https://peoplesdemocracy.in>)

Érdekes feladat megvizsgálni az amerikai elnökök népszerűségi indexét az első évük után. Az elmúlt években a legtöbb elnök nettó negatív népszerűségi indexszel rendelkezett, a lakosság több mint fele nem értett egyet elnöki munkájukkal. Kivételt képez George W. Bush a 9/11 után, amikor az amerikai közvélemény a támadás sokkját követően és az elnök háborús retorikája után összefogott a terrorizmus elleni globális háború mellett. Egyébként a legtöbb ember úgy tűnik, hogy csalódott az elnökeiben, mert azok jól finanszírozott kampányokkal ígérgetnek, majd szinte semmit sem teljesítenek az ígéreteikből.

Trump munkájának támogatottsága 40 és 44 százalék között mozog, a többség ellenzi. De ezt nem gondolnánk, ha a sajtótájékoztatókon és a találkozókön nyújtott teljesítményét nézzük. Ugyanaz a régi Trump, magabiztos és kemény, tisztában van politikai programjával, és a nép nevében beszél, hogy igazolja tetteit. Népszerűtlen, igen, de nem népszerűtlenebb, mint a legtöbb elnök. Joe Biden népszerűsége első évének végén körülbelül 43% volt, ami nem különbözik Trumpétól. A részvétel az elnökválasztásokon viszonylag állandó maradt (2004-ben 60%, 2024-ben pedig 64%), így kevés bizonyíték van a cinizmusra, ami magát a választást illeti. Az emberek úgy tűnik, hogy izgatottak a változás kilátásaitól, de aztán gyorsan csalódnak.

Trump jelensége azonban inkább Obamaéhoz hasonlít, mint bármelyik másik közelmúltbeli elnökéhez. Az amerikai politikai spektrum különböző oldalairól mindkét férfi (Trump és Obama) nagy részét a lakosságnak arra ösztönözte, hogy ideológiai messiásként tekintsek őket. Obama jelszava: Igen, mi képesek vagyunk rá! (Yes We Can). Trump jelszava? Tegyük Amerikát ismét nagygyá! (Make America Great Again). Az egyszerűség kedvéért használjuk a rövidítést: MAGA!

Egyikük sem tudta teljesíteni ezt a programot, mert az amerikai politika szerkezete megakadályozza a nagy léptékű változásokat, hogy megvédje a konglomerátumokat és azok hatalmát az amerikai intézmények felett. Trump egyik nagy szövetségese, Marjorie Taylor Greene georgia-i kongresszusi képviselő, a MAGA-összeesküvések szószólója és megrögzött Trump-támogató, szakított Trumpgal a külföldi háborúk miatt. Nemrégiben a televízióban kijelentette: „ez ugyanaz a washingtoni forgatókönyv, amelyből annyira elegünk van, és amely nem az amerikai népet szolgálja, hanem valójában a nagyvállalatokat, a bankokat és az olajipari vezetőket.”

Greene úgy vélte, hogy Trump el fogja hagyni az amerikai hatalom régi pilléreit, és megvalósítja a globalizált gazdaság által hátrányos helyzetbe került, és a metamfetamin-pipán túl nem látszó jövővel rendelkező amerikai polgárok programját. Rögtön azután, hogy illegálisan lebombázta Venezuelát és elrabolta Nicolás Maduro venezuelai elnököt, Trump találkozott az olajkonglomerátumok vezetőivel, hogy közölje velük, az ország nyitva áll a kizsákmányolásuk előtt. Ez nem jelentett volna előnyt a MAGA választóinak, akiknek vadászpuskáik és piros sapkáik nem hoztak olyan jövedelmet, amelyet amerikai útlevelük alapján megérdemeltek volna.

Trump ellentmondásai a szélsőjobboldal sajátos típusának ellentmondásai, amely a „köznép” hangján szólal meg, de nincs olyan programja, amely a nagy tömegek javát szolgálná. „Népnek” nevezik őket, de politikájuk a milliárdosok és a konglomerátumok ja-

vát szolgálja; a nép a szavazók és a tömegek, de nem azok, akiknek az élete jelentősen javulna a külföldi háborúk vagy a saját városukban zajló migránsok kemény összegyűjtése révén.

Mindez nagyszerű színpadi hatást kelt – Maduro bilincsekben egy new york-i tárgyalóteremben, vagy az amerikai bevándorlási és vámhatóság (ICE) fejevadásai; de a bizonytalan helyzetben lévőknek ez alig hoz hasznot. Az olajcégek magas nyereséget fognak elérni, a kisvállalkozások pedig küszködni fognak, hogy amerikai állampolgárokat alkalmazzanak azokkal a szörnyű bérekkel, amelyeket az illegális vagy alig dokumentált migránsoknak kínálnak az Egyesült Államokban.

Három területen Trump teljes mértékben semmi-be vette a törvényeket és a közvéleményt. Érdeemes ezeket röviden értékelni:

1. Imperialista támadások. 1973-ban az amerikai kongresszus elfogadta a háborús jogköréről szóló törvényt, hogy megakadályozza az amerikai elnököt abban, hogy egyoldalúan háborút indítson bárki ellen és bárhol. Ez Richard Nixon elnök „titkos” kambodzsai bombázására adott válaszként történt.

2025-ös visszatérése óta Trump legalább hét ország (Nigéria, Irán, Irak, Szomália, Szíria, Venezuela és Jemen) bombázását engedélyezte. Ezekre a támadásokra nem volt érdemi kongresszusi felhatalmazás, csak retorikai nyilatkozatok arról, hogy ezek a háborúk a terrorizmus elleni küzdelem vagy a rendfenntartás részét képezik.

Az amerikai kongresszus új háborús jogszabályokkal reagált, amelyek célja a hatalmának megerősítése és a további ellenségeskedések kifejezett jóváhagyásának

megkövetelése volt, de ezeket az erőfeszítéseket vagy figyelmen kívül hagyták, vagy elnöki vétóval fenyegették. Ez a mintázat a demokratikus ellenőrzésen kívül zajló háborús tevékenységek folytatását és kiterjesztését tükrözi. A Venezuelára mért támadás, amely megsértette az ENSZ Alapokmányát és az Egyesült Államok által aláírt számos más szerződést, jól mutatja, hogy az amerikai imperializmus teljes mértékben figyelmen kívül hagyja a második világháború után létrehozott szabályalapú rendszert.

2. Káosz az utcákon. Belpolitikai szinten a bevándorlás-ellenőrzés hasonló mintát követ, figyelmen kívül hagyva a nyilvános elszámoltathatóságot és a helyi hatóságokat. A polgármesterek, kormányzók és a helyi rendfenntartó szervek tiltakozása ellenére nagyszabású ICE-rajtaütéseket hajtottak végre városokban és munkahelyeken, gyakran megkerülve a megállapodott koordinációs protokollokat. Ezek a műveletek tömeges letartóztatásokhoz, családok szétválasztásához, munkahelyi zavarokhoz, és egyes esetekben súlyos sérülésekhez és halálesetekhez vezettek (beleértve Renée Nicole Good halálát Minneapolisban 2026. január 7-én), ami fokozta a közösség félelmét. A közvélemény-kutatások következetesen azt mutatják, hogy a válogatás nélküli razziáknak csak korlátozott támogatottsága van, mégis a végrehajtás kiterjedt a helyi politikákat felül író szövetségi munkacsoportok és helyettesítő programok révén. Ennek eredményeként fokozódott a feszültség a szövetségi hatalom és a helyi kormányzás között, és a polgári szabadságjogokkal kapcsolatos aggályok nagyrészt megoldatlannak maradtak.

Amikor Trump és az európai vezetők arról beszélnek, hogyan kezelik a tüntetőket más országokban, például Iránban, figyelmen kívül hagyják, hogy ők maguk hogyan bánnak a palesztinbarát tüntetőkkel (akik el-

Fotó: venezuelanalysis.com

Fotó: mondoweiss.net

lenzik a népirtást) és az ICE-ellenes tüntetőkkel (akik az egyetemes emberi jogok mellett állnak).

3. Éhség az otthonokban. Trumpot kétszer is a MAGA ígéretével választották meg, amit sokan az Egyesült Államokban úgy értelmeztek, hogy javulni fog a mindennapi életük. Remélték, hogy kevésbé bizonytalan lesz a foglalkoztatásuk, és jobb hozzáférésük lesz a szolgáltatásokhoz (akár államiak, akár magánok).

Az amerikai háztartások mérhető nyeresége azonban továbbra is korlátozott. A nem vezetői beosztású munkavállalók reálbére a lakhatási és egészségügyi költségek után nagyrészt változatlan maradt, miközben a bérleti díjak a legtöbb városban évente körülbelül 5%-kal emelkedtek. A Trump-kormány fő politikai eredménye – a kiterjesztett adócsökkentés – szerény havi juttatásokat biztosít a medián jövedelműeknek, míg a magasabb jövedelmű háztartások kapják meg a legtöbbet az adóhatóságok által átadott teljes értékből.

A munkahelyek száma tovább nőtt, de ennek nagy része az alacsony bérű és bizonytalan foglalkoztatási szektorokra koncentrálódik, mint például a szabadidő, a vendéglátás, a kiskereskedelem, a logisztika és az egészségügyi támogatás, valamint a növekvő ideiglenes és több munkahelyes foglalkoztatás.

A gyártás és a közszféra, amelyek általában jól fizetettek, mert ezekben a szektorokban vannak szakszervezetek, lemaradtak; a szakszervezeti tagság aránya továbbra is 10% körül van, így a munkahelyek száma nőtt, de a munkahelyek biztonsága és a munkakörülmények nagyrészt változatlanok maradtak. Ez nem az a MAGA, amelyet az amerikai közvélemény elképzelt, vagy legalábbis ez nem a munkásosztály számára való MAGA: azonban a harag ebben a

szektorban nem lesz könnyű felismerni, mivel szinte vallásos ragaszkodás van a Trump-jelenséghez.

A különleges típusú szélsőjobb egyik legfontosabb eleme az a gyorsaság, amellyel új célpontokat teremt, és amikor az egyikkel nem tud megbirkózni, a másik máris felkavarja a közhangulatot. Csatlakoztassuk Panamát! Aztán Grönlandot! Csatlakoztassuk a venezuelai olajat! Távolítsuk el a bevándorlókat! Zaklassuk a baloldali tüntetőket!

Az amnézia bekövetkezik a múltbeli célpont sikertelen ígéretéről, miközben a következő célpont izgalmas lehetőségeket kínál. Mindig van valami, amit annektálni lehet, és mindig van valaki, akit letartóztatni lehet, a végtelen lehetőségek miatt a különleges típusú szélsőjobb mindig releváns marad, kritikussai pedig a tegnapi politikában ragadnak. A beteljesületlen ígéretek listájának összeállítása nem elég. Ez racionális, de nem érzelmi.

A különleges típusú szélsőjobboldal politikája elsősorban az érzelmek, és nem az eszmék területén zajlik; a szélsőjobboldal politikások az eszméket a baloldali értelmiségiek területének tekintik, miközben ragaszkodnak a nap aktuális kérdéseire, a következő annektáláshoz, a következő letartóztatáshoz, a következő döntő macsó cselekedethez, amely tagadja a múltat és soha nem elérhető jövőt ígér.

Trump ebben az ellentmondásban él: elutasítja a múltjával kapcsolatos kérdéseket, minden kritikára zavaros szóvirágokkal válaszol, és a pillanatnyi kérdésekkel foglalkozik, az annektálás és letartóztatás iránti heves elszántsággal, ami izgatja azt a táborát, amely hiszi, hogy az aranytál a szivárvány végén található, elfelejtve, hogy már annyi szivárvány volt előtte.

Hogyan adja el Washington a háborút a világnak szavakkal

SZERZŐ: WANG YIWEI, A RENMIN EGYETEM NEMZETKÖZI INTÉZETÉNEK IGAZGATÓJA

Amikor az Egyesült Államok megtámad egy másik országot, nem csak katonákat küld vagy rakétákat indít. Először a nyelvet használja. Amit Venezuelában látunk, az nem véletlenszerű üzenetküldés, hanem egy jól megtervezett narratív rendszer – amely három alapvető lépés köré épül, és egy sor ismerős retorikai trükk segítségével ismétlődik. És ha egyszer megérted, hogyan működik ez a rendszer, akkor újra és újra ugyanazt a mintát fogod észrevenni.

Az első lépés az álcázás. Ha megváltoztatjuk egy cselekvés megnevezését, megváltoztatjuk annak megítélését is. Az Egyesült Államok tehát nem „invázió” nevezte venezuelai akcióját. Valójában egyáltalán nem használt háborús kifejezéseket. Ehelyett „elfogásról”, „letartóztatásról” és „a rendfenntartó szervekkel közös műveletekről” beszélt. Mindezek a kifejezések a belföldi rendfenntartással, nem pedig háborúval szinonimák. A hatás hatalmas. Amint az akciót bűnüldözésnek tudja beállítani, a szuverenitás vagy az ENSZ Alapokmányának kérdései csendesen eltűnnek a beszélgetésből.

Az Egyesült Államok által elkövetett erőszakot a technikai nyelvhasználat tovább semlegesíti. Így a bombázás „precíziós csapássá”, az invázió „műveletté” válik, a civileknek okozott kár pedig „járulékos kárrá” minősül. Az ilyen megfogalmazás nem csupán enyhíti a csapást, hanem a háborút egyfajta technikai irányításként ábrázolja – valami rendezett, ellenőrzött, szinte bürokratikus dologként.

Ugyanakkor a célállamot is személyesítik. Az országot egyetlen vezetőre redukálják; a szuverenitás, az intézmények és a lakosság háttérbe szorul. Miután egy államot így egyetlen személyre redukáltak, a rezsimváltást könnyen el lehet adni büntető igazságszolgáltatásként, nem pedig agresszióként.

A második lépés az irányváltás. Ha a figyelmet másra terelik, a jogszerűség irrelevánssá válik.

Ezért helyeznek olyan nagy hangsúlyt az elit egységekre és a „drámai rajtaütések” felvételeire. A parancsnoki szobák, az éjjellátó képek és a különleges erők beszámolóit dominálnak a tudósításokban. A közönséget arra ösztönzik, hogy csodálja a kompetenciát és a hatékonyságot. Minél lenyűgözőbbnek tűnik a művelet, annál kevesebb hely marad arra, hogy felmerüljön a kérdés: egyáltalán meg kellett-e történnie?

A taktikai sikert aztán a stratégiai erőszak elrejtésére használják. A gyors, „tisza” műveletet visszafogottnak és felelősségteljesnek dicsérik, bár ez semmit sem mond a hosszú távú következményekről – a regionális instabilitásról, a civilek szenvedéseiről, a gazdasági összeomlásról vagy a beavatkozások végtelen ciklusáról. A béke meggyerése helyett a jelenet meggyerése kerül előtérbe.

A nyilvános vitát gondosan az eljárás felé terelik, a lényeg helyett. A médiában folyó viták arra koncentrálnak, hogy a Kongresszust tájékoztatták-e, vagy hogy a művelet időzítése megfelelő volt-e. Ezek az érvek elterelik a figyelmet a központi kérdésről – arról, hogy ki engedélyezte az Egyesült Államoknak, hogy határain túl erőszakot alkalmazzon.

Az ok-okozati összefüggés ezután csendben megfordul. Először a beavatkozás történt, de a történetet visszafelé mesélik el, mintha az instabilitás követelte volna a beavatkozást, és nem a beavatkozás vezetett volna az instabilitáshoz. A történelmet úgy szerkesztik, hogy az agresszió elkerülhetetlennek tűnjön.

A harmadik lépés a törlés. Ha az emlékezetet ellenőrzik, akkor az erkölcsi ítéletet is ellenőrzik.

Latin-Amerika nem új történet. Az Egyesült Államok több mint 40 alkalommal avatkozott be oda. De ezt a történelmet kitörölték. Minden cselekményt kivételesnek mutatnak be, mintha semmi köze nem lenne a korábbi eseményekhez.

És mielőtt a közvélemény teljesen feldolgozhatná, mi történt Venezuelában, új címlapok jelennek meg – Trump arról beszél, hogy két hónapon belül megszállja Grönlandot, vagy hírek jelennek meg Irán ellen irányuló katonai bevetésekről. A figyelem másra terelődik. Venezuela háttérbe szorul. A felelősségre vonás soha nem következik be.

Még a képeket is gondosan ellenőrzik. A közvéleménynek Nicolas Maduro képeit mutatják – rosszul öltözött, kimerült, megalázott. Amit nem mutatnak, az a képek mögötti brutális folyamat: a több tucat kubai testőr meggyilkolása, akik őt védve haltak meg, és maga a rajtaütés erőszakossága. A hangsúly a látványosságon marad, nem az áron.

Amikor a megszállást kormányzásnak, a háborút pedig rutin adminisztrációnak állítják be, a legveszélyesebb átalakulás már megtörtént. Ez nem a csatatéren történik. Minden a megfogalmazásban rejlik.

Hogyan jutunk el a szocializmushoz?

Tudományos tanácskozás Lenin halálának évfordulóján

102 éve, 1924. január 21-én hunyt el Vlagyimir Iljics Lenin. Az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártja (KPRF) moszkvai szervezete rendhagyó módon emlékezett meg az évfordulóról.

Mit jelent ma a lenini örökség? Mit kell tenni ma a lenini eszmék érvényesítéséért? Mi a párt és a párt tagjainak teendője? A moszkvai pártszervezet Viktor Carihin moszkvai első titkár vezetésével ezekre a kérdésekre keresett választ. A tanácskozáson a párt vezető testületeinek tagjai mellett ismert tudósok, közéleti személyiségek is részt vettek.

A kapitalizmus szakasza világos mindenki számára. A megvalósuló szocializmusról is van már sokféle ismeretünk – emelte ki Viktor Carihin. Tudjuk, milyen volt a szocializmus a Szovjetunióban, tudjuk, milyen ma Kínában és a többi szocialista országban.

Jelenleg az időszerű kérdés az, hogy miként jutunk el a kapitalizmustól a szocializmusig. A kérdés ma már nem tisztán elméleti kérdés, hiszen a jelenlegi orosz társadalom tele van a kapitalizmus okozta problémákkal. Olyan gondokkal és problémákkal, amelyeket nem lehet a kapitalizmus kereteiben, a tőke szabályai szerint megoldani. Egyre többen beszélnek a változtatás szükségességéről, a szocializmus értékeiről. A KPRF ezeknek a véleményeknek is igyekszik hangot adni napi politikai tevékenységében, a parlamenti és önkormányzati munkában.

De merre és hogyan vezet ez az út? Mit kell tennie a pártnak? Oroszország nemzeti függetlenségét nem szabad feladni – emelte ki Viktor Szoboljov, parlamenti képviselő. Helyeselte, hogy a KPRF ma is kiáll Oroszország nemzeti szuverenitásának védelme mellett. Jelentős anyagi támogatást adnak Donbasz lakosainak is. A fiatal szovjet hatalom 1918-ban Lenin vezetésével 14 külföldi hatalom intervenciójával szemben védte Szovjet-Oroszország szuverenitását és a forradalom ügyét. Ma is igaz az, mondta, hogy minden forradalom csak akkor ér valamit, ha képes megvédeni önmagát.

Jaroslav Lisztov történész sürgető feladatnak tartotta Lenin védelmét a mai médiaháborúban. A tőkés média totális támadást indított Lenin ellen. Elővették a régi „lerágott csontokat” arról, hogy Lenint a németek pénzelték. A forradalom más szereplőinek, köztük Trockijnak a szerepét felnagyítva meghamisítják 1917 történetét. A forradalom történetéről látványos filmet is készítettek tavaly, amelyen Lenint egy gyenge, szinte idegbeteg embernek ábrázolják.

Leninről beszélni kell a párt médiaeszközeiben. A fiataloknak tudniuk kell, hogy Lenin volt az, aki megfogalmazta a szocialista forradalom eszméjét, és ő szervezte meg az ideológiailag szilárd, fegyelmezett kommunista pártot, amely nélkül nincs sikeres forradalom. A párt szervezettsége, fegyelme, eszmei-politikai egysége ma is elengedhetetlen. Nem véletlen, hogy a divatos jelszavakkal, a

modernsége hivatkozva éppen ettől akarják megfosztani a pártot.

Andrej Szeleznyov, tudományos kutató a technológiai szuverenitásról beszélt. Lenin vezetésével annak idején sikerült elérni, hogy Oroszország nem a nyugati technológiáktól függött, hanem megteremtette saját intézményeit, saját tudományát. Ugyanakkor az ország villamosításával, a GOELRO terv végrehajtásával lehetővé tette, hogy a tudományos vívmányok eljussanak az egyszerű emberekhez is.

A moszkvai tanácskozás az alábbiakban jelölte meg azokat a tennivalókat, amelyeket szükséges a lenini örökség mai védelméhez.

Harc a médiában. Az orosz párt fellép a lenini örökség meghamisítása ellen. Mai nyelven ismerteti a lenini gondolatokat, és bemutatja a szocialista forradalomhoz vezető utat.

Harc az orosz parlamentben. A KPRF képviselői következetesen kiállnak amellett, hogy az orosz társadalom mai problémáit csak alapvető változásokkal lehet megoldani. Tudatos tervgazdasággal kell leküzdeni a tőkés piac okozta károkat. A „Győzelem programja” ezeket a tételeket tartalmazza. Nem véletlen, hogy a Dumában is egyre több támadás éri a KPRF-t. A hatalom csak olyan kommunista pártot tűr meg, amely nem nagyon hangsúlyozza a szocializmust, nem lép túl a szakszervezetek anyagi és jóléti követelésein, és persze lelkesen támogatja a „nemzeti egység” gondolatát.

Tudományos-kutató munka. Szükség van a lenini életmű mai tudományos feldolgozására, a történelemhamisítás okozta károk ellensúlyozására.

Résztétel a 2026 szeptemberi választásokon. A KPRF fő feladata, hogy megmutassa a szocializmust, mint alternatívát. A Duma-választások 2026 szeptemberében lesznek. A KPRF-nek jelenleg 57 képviselője van a 450 fős orosz parlamentben. A KPRF frakció a második legerősebb, a kormánypárt 325 fős frakciója után. A Gennagyij Zjuganov vezette párt mindent megtesz azért, hogy a párt erősebb legyen, és kikényszerítse a szükséges változásokat. A tőkés erők pedig mindent megtesznek azért, hogy ez ne következessen be.

Soha sem csüggedni, soha sem feladni, csak előre! Elhunyt Kónya Béla

Itt hagyott bennünket Kónya Béla elvtárs, az ózdi pártélet lelke, sok éven át szervezője, mozgatója. Tudtuk, hogy beteg, de nem hittük el. Életvidám ember volt, mosolygós, lelkes, humoros. Az ilyen ember örökké él, gondoltuk és reméltük.

Ózd nem volt nélküle, és ő nem volt Ózd nélkül. Szinte lubickolt a közéletben. Mindenkit ismert és őt is ismerte mindenki. Előre köszöntek neki a piacon.

Ismerték a városházán. Bárki is ült polgármesteri székben, tudta, hogy Kónya Béla az ózdiak érdekében küzd, vitatkozik. Értük indul el minden választáson, értük szerepel a televízióban, a helyi médiában.

Szívesen látott vendég volt a városi kulturális körökben. Verseket írt, mindenütt megosztotta gondolatait a világról. Tudta, hogy Ózd nagy múltú város, és az ózdiak többet érdemelnek annál, amit a rendszerváltás óta kaptak.

Közéleti munkásságát így jellemezte egy önéletrajzban: „Amatőr szinten szobrászkodom és verseket írok. Amatőr főzőversenyeken, számos esetben díjakat nyertem. Költők és Írók Országos Szövetségének tagja vagyok. A Magyar Vöröskereszt Ózdi Szervezetében elnökségi tag vagyok. A Mediátorok Ózdi Régiós Szociális Szolgálatának elnöke vagyok. Az Újra Ózdért Közhasznú Egyesület alapító tagja vagyok.”

A Munkáspártban becsülték, tisztelték és szerették. Nem volt könnyű ember. Amit fejébe vett, igyekezett keresztül vinni. Éveken át tagja volt a Munkáspárt Központi Bizottságának. Közérthető, az embereket megnyerő politika mellett érvelt. Felszólalásait nem egyszer versekkel színesítette.

Amíg ereje engedte, mindig kitalált valamit. Számtalanszor csalta el Ózdra a Munkáspárt elnökét, összehozta a helyi közélet ismert személyiségeivel. Szervezte a kitelepüléseket, és főzőversenyeken is megmutatta önmagát és a Munkáspártot.

1967-ben lépett be az akkori MSZMP-be és haláláig hű maradt politikai családjához. Még az emailcíme is úgy kezdődött, hogy „komcsi46”.

Tudta, hogy kommunistának lenni nagy felelősség. Egy olyan világot kell megmutatnunk, ami most nincs, de lehetséges, és el kell jönnie. „A nemzet butítása, már parlamenti szinteken zajlik, Míg az oszthatók elosztása, asztalok alatt történik. Ezért aztán már azt sem hiszszük el, amit kérdeznek, Kamu oldalak építésével, egy virtuális falat emelnek. Egy olyan falat, mi elválasztja a gazdagot, a szegényt, Ne a propagandának, saját szemednek higgyél ezért!” – írta egy munkájában.

Távozása nagy veszteség a Munkáspártnak. Élete példa az új nemzedékeknek. Soha sem csüggedni, soha sem feladni, csak előre!

Kuba hőseire emlékezik

Harminckét hőst gyászolta a kubai nép az elmúlt napokban. Nicolas Maduro személyes testőrségének katonái voltak ők, akik küzdöttek az amerikai inváziós erővel szemben. Trumpnak előnyösebb lett volna megmutatni a kubai foglyokat a világnak? Bizonyára. De nem sikerült. A kétórás harc során, küldetésüket teljesítve, a kubaiak az utolsó töltényig harcoltak.

Kuba népe rájuk emlékezik. Gyűléseken fejezik ki gyűlöletüket Amerika, az imperializmus ellen. Hőseik példamutatásából erőt merítenek a szabadságuk és függetlenségük védelmére.

A kubai néppel vagyunk, szolidárisak vagyunk harcukkal.

